

Forfatter: Fibiger, Mathilde

Titel: Udrag fra Minona

Citation: Fibiger, Mathilde: "Clara Raphael", i Fibiger, Mathilde: *Clara Raphael*, udg. af Lise Busk-Jensen , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1994, s. 124.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-fibiger01-shoot-idm140403939677648/facsimile.pdf> (tilgået 19. april 2024)

Anvendt udgave: Clara Raphael

iagttog hende med en Blanding af Tvivl og Smerte da hun omfavnede Virginie og med en yndig Venlighed rakte Otto Haanden. Men idersamme nærmede hun sig, saae op til ham med et bedrøvet, bebreidende Blik, der gik ham dybt til Hjerte, og strakte tvivlraadt Haanden ud imod ham – han trykkede den heftigt. »Viggo! det er ogsaa dine Venner!« udbrod hun med sin naturlige bløde, kjærlige Stemme, idet hun førte ham hen til dem. Han var afvæbnet – og lykkelig. Der var hele den øvrige Dag noget hjerteligt og varmt i hans Væsen, som rigtignok viste sig meest naar han talte til Minona, men som dog udstrakte sig til Enhver, han kom i Berøring med. Virginie Frank følte det, og fandt ham endnu elskværdigere og mindre indesluttet end han havde været som Dreng, og Otto glædede sig over at hans Spaadom var gaaet i Opfyldelse. »Viggo er ganske forelsket i Minona!« hviskede han til sin Søster. »Det maa du ikke sige – det lyder saa underligt!« udbrod hun – hun vidste ikke hvorfor disse Ord mishagede hende saameget. »Du skal ikke tage det bogstaveligt lille Virginie!« svarede han med høj Latter, og gik sin Vej.

Da de Deputerede fra Præstegaarden havde udført deres Hverv, at invitere Aagesens til næste Dags Aften, begave de sig paa Hjemveien, fulgt af Minona og Viggo, som fornyede gamle Barndoms minder med Virginie, mens Otto talte med Minona – langt mindre overspændt end han talte om hende. Ved Kirkegaarden, hvor de skulde skilles ad, saae de en ung sørgklædt Dame der hurtigt forsvandt bag Træerne. »Saae du Tyra?« udbrod Minona. »Den stakkels søde Pige – hun bliver ved at see saa daarlig ud!« svarede Virginie. »Hvem er den stakkels Tyra? – hun har en smuk Figur!« spurgte Otto. »Frøken Falk, som kom hertil i Vinter – har du ikke hørt os tale om hende?« »Nej, men det skal interessere mig meget at faae at vide hvorfor hun er en Stakkel.« »Hun mistede sit eneste Barn, den sødeste lille Pige, i Mai!« udbrod Virginie naivt, i en bedrøvet Tone. Otto brast i Latter: »Det var rigtignok en fatal Historie! Men allersjælligste Virginie – hvorledes har Du gjort Bekjendtskab med en Frøken der har havt Leilighed til at miste sit Barn?!« Virginie blev blussende rød, men svarede i en sikker, skjønt bevæget Tone, idet hun saae paa ham med et fortrydeligt Blik: »Du faaer hende maa-skee at see hjemme imorgenaften! saa maa du selv bedømme om det

er retfærdigt at tale i den Tone om Tyra. Til mig maa du idetmindste aldrig gjøre det – det bedrøver og fornærmer mig!« Otto udbrød angerfuldt, maaskee mere truffet af Minonas Blik, end af Virginies Ord: »Er du vred, min Helgen? Saa see Gud i Naade til mig arme Synder! Søde Virginie, tilgiv mig og vend atter dit milde Ansigt til den Angrende! – Jeg reiser mig ikke før du har tilgivet og tilsagt mig din Forbøn i Himlen. *Ora pro nobis, sancta Virginia!*« Med disse Ord kastede han sig paa Knæ paa den støvede Landevei. Virginie svarede smilende: »Jeg maa skynde mig at give dig Aflad – ellers behøver jeg selv Aflad fordi Fæder maa vente paa Theen! Jeg skal nok bede – *Minona* om Forladelse paa dine Vegne!« de sidste Ord hviskede hun sagte. Otto truede ad hende med Fingeren, tog i en Hast Afsked med Viggo og Minona, og gik med sin Søster til Præstegaarden.

Om Aftenen da Viggo sad i Haven hos Helene og Minona, faldt Talen paa Franks. Minona glædede sig over at han fandt Virginie smuk. »Og hun er saa god! Du skulde see hvorledes hun forstaaer at omgaaes de Fattige – jeg kan ikke begribe hvor hun faaer den Forstand fra, til at raade og hjælpe dem! Jeg glemmer aldrig den første Gang jeg saae Virginie! Jeg havde hørt Tale om den hellige Præstefamilie, og jeg tænkte mig hende alvorlig og høitidelig, som de Fleste af dem er. Jeg var forberedt paa at hun vilde tale om Verdens Forfængelighed og Djævelens Snarer – og jeg ventede mig slet ingen Glæde af det Bekjendtskab. Saa hørte jeg en Morgen den deiligste Sang i Skoven – de meest hjertegribende og glædelige Toner, der passede til den friske Sommermorgen, saa jeg maaatte synge med i Hjertet og Tankerne. Jeg løb til Vinduet, og saae hende gaae over Engen. Hun lignede sin Sang – man bliver glad ved at see hende, som ved at høre den. – Hun gaaer tidt samme Vei naar hun besøger de Fattige, og altid synger hun disse deilige Melodier. Jeg troede at det var Kjæmpeviser, Sange om Seir og Kjærlighed – og saa hørte jeg at det er Psalmer. Frank har indført dem her i Kirken! Det er noget andet end de sædvanlige Melodier, der er saa langtrukne at man kunde synge hele Psalmen, i den Tid Orgelet bruger til en Linie.«

Viggo, der var vant til den katolske Kirkemusik var enig med hende i at fordømme Psalmesangen i vore almindelige Kirker.